

muleres saaledes, at der kan gives Direktøren Bemyndigelse til uden Godkendelse i hvert enkelt Tilfælde at foretage daglig forekommende Dispositioner af en nærmere angiven Art, medens vi intet finder at erindre imod, at der til Gengæld blev opstillet en Regel om, at en saadan generel Bemyndigelse skulde bekræftes efter Forløbet af en vis Tidsfrist.

ad § 51, 2: Den til Grund for denne Regel liggende Tanke finder vi i og for sig ikke urimelig, men vi vil dog henstille til alvorlig Overvejelse, om den alligevel ikke bør udgaa af Forslaget, da dens Gennemførelse i Praksis formentlig ofte vil føre til uretfærdige Resultater og vil være for vidt forgrenet i sin Virkning, ikke mindst naar henses til, at det ikke alene er Tantiemen, men ogsaa Udbyttet, der eventuelt vil være at tilbagebetale. Vi henviser i saa Henseende bl. a. til følgende Momenter, som her virker paafaldende, nemlig:

at der i Mellemtiden vil være betalt Skat af de oppebaarne Beløb,

at det vil forøge Vanskeligheden for Bankerne ved Bedømmelse af Debitorernes Status, naar der er Risiko for, at Aktiver, som disse Debitorer maa anses for retmæssigt at have oppebaaret, senere fratages dem,

at det vil være ret urimeligt, at hele det Beløb, der er oppebaaret i Tantieme eller Udbytte, skal tilbagebetales, naar der maaske til Selskabets Kreditorer kun vil være Brug for en Kvotadel af dette Beløb, og der rejser sig da det Spørgsmaal, hvem et eventuelt overskydende Beløb skal komme til gode; og sidst, men ikke mindst bør erindres,

at det under stærk nedadgaaende Konjunkturer ofte saare vanskeligt vil lade sig eftervise, om et Selskab flere Aar i Forvejen var insolvent eller ej.

Regelen vil kunne afholde dygtige og forsigtige Folk fra at paatage sig et Bestyrelseshverv i bestaaende Selskaber og fra at tegne Aktier i eller i øvrigt medvirke ved Dannelsen af nye Selskaber, og den bør derfor udgaa.

ad § 52: Kravet om, at der i visse Selskaber skal være mindst een statsautoriseret Revisor, giver ingen særlig Betyggelse og vil gøre stor Skade ved at gribe ind i den naturlige Udvikling af vort Revisionsvæsen.

Om enkelte andre Spørgsmaal skal endvidere anføres:

ad § 42, 3, sidste Punktum: I Stedet for Ordet „Afskrivning“ bør der formentlig staa „en Del af Afskrivningsfonden“.

ad § 42, 4: Det henstilles, at det kun skal være de udækkede Kautions- og Garantiforpligtelser, der skal fremgaa af Regnskabet.

ad § 57: Den i sidste Linie fastsatte Frist af 6 Maaneder bør forkortes til f. Eks. 14 Dage efter Afgivelsen af Skønnet. Inden Udløbet af denne Frist skal Aktieejeren have truffet sin Bestemmelse, dersom han enten vælger at indbringe Sagen for Domstolene eller at beholde sine Aktier.

For Dansk Dampskibsrederiforening,
A. P. Møller.

For Fællesrepræsentationen for dansk
Industri og Haandværk,
A. W. Wildt,
fung. Formand.

For Grosserer-Societetets Komité,
Ernst Meyer.

For Industriraadet,
Chr. Overgaard.

For Provinshandelskammeret,
Christian Cloos.*)

*) Efter telefonisk Bemyndigelse til Provinshandelskammerets Sekretariat. 1. April 1930.

Poul Andersen.